

SODOLSKI FRANCISZEK (1913-1940)

Urodził się 7 października 1913 roku w Gostyniu, w rodzinie Wojciecha, właściciela warsztatu lakierniczego oraz Marii Poprawy, w domu przy ulicy 3 Maja 134. W 1923 roku podjął naukę w gimnazjum gostyńskim i zdał egzamin dojrzałości typu klasycznego w maju 1932 roku. Był uczniem dobrym, o czym świadczą oceny na świadectwie maturalnym: dobre z języków polskiego, łacińskiego i greckiego oraz z historii i propedeutyki filozofii, a bardzo dobry z języka francuskiego. Był też muzykiem i śpiewakiem w chórze gimnazjalnym.

W październiku 1933 roku podjął studia na Wydziale Ogrodniczym Wyższej Szkoły Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie. Studiował kwiaciarstwo w katedrze drzewoznawstwa prof. Romana Kobendzy. 26 czerwca 1938 roku obronił pracę dyplomową, *Phellodendron – korkowiec, jego znaczenie i zastosowanie ze szczególnym uwzględnieniem Polski*. Na jej podstawie uzyskał dyplom i stopień mgr. inż. ogrodnictwa. We wrześniu tego roku rozpoczął pracę w Zakładach Fundacji Kórnickiej w Kórniku i pracował tam do końca sierpnia 1939 roku.

We wrześniu 1932 roku został powołany do służby wojskowej i wcielony do Szkoły Podchorążych Rezerwy Piechoty w Zambrowie. Przydzielono go do kompanii ciężkich karabinów maszynowych. Po zaprzysiężeniu 29 listopada 1932 roku awansował w grudniu na stopień starszego strzelca, a w marcu następnego roku na stopień kaprała. 2 kwietnia 1933 roku został przeniesiony do Dywizyjnej Szkoły Podchorążych Rezerwy w 69. pułku piechoty w Gnieźnie. Kurs ukończył 31 maja 1933 roku z wynikiem dobrym, po czym został przydzielony służbowo do 2. kompanii ckm w 70. pułku piechoty. Awans na stopień plutonowego podchorążego uzyskał 1 września 1933 roku, a 20 września został przeniesiony do rezerwy z przydziałem mobilizacyjnym do 70. pułku piechoty. W latach 1934 i 1935 uczestniczył w ćwiczeniach rezerwy w swoim macierzystym pułku na stanowisku dowódcy plutonu karabinów maszynowych. Stopień podporucznika piechoty otrzymał ze starszeństwem od 1 stycznia 1936 roku.

W końcu sierpnia 1939 roku został zmobilizowany do 70. pułku piechoty. Jego dalsze losy w kampanii wrześniowej są mało znane. Dostał się do niewoli sowieckiej i był przetrzymywany w obozie w Starobielsku. Na wykazie akt osobowych oficerów z tego obozu jest oznaczony numerem 3067. Z obozu pisał do rodziny. Zachowała się koperta listu wysłanego do niego. Rodzina poszukiwała go za pośrednictwem Komitetu Międzynarodowego Czerwonego Krzyża w Genewie już od jesieni 1940 roku. Zachowała się korespondencja z Genewy datowana 16 grudnia 1940 roku, 18 marca 1941 roku, 14 grudnia 1943 roku (wysłana za pośrednictwem Niemieckiego Czerwonego Krzyża w Berlinie) oraz 1 lutego 1946 roku. Niestety, Czerwony Krzyż nie był w stanie udzielić

jakichkolwiek konkretnych informacji o poszukiwanym. Wiosną 1940 roku został wywieziony z obozu do Charkowa i zastrzelony w piwnicy budynku UNKWD, zaś jego ciało wrzucono do zbiorowego dołu w podmiejskim lesie.

CAW Ap. 6159; Archiwum SGGW w Warszawie; J. Tucholski, *Mord w Katyniu*, Warszawa 1991, s. 571; *Gimnazjum i Liceum w Gostyniu* [Gostyń 1994], s. 20; T. Kryśka-Karski *Straty korpusu oficerskiego*, Londyn 1996, s. 388; *Księga pochowanych żołnierzy*, Pruszków 1996, s. 337; *Rozstrzelani w Charkowie*, Warszawa 1996, s. 131; W. Śmigieński, *Gostyńska lista katyńska*, „Gazeta Gostyńska” 1999 nr 5, s. 11; *Charków: księga cmentarna*, Warszawa 2003, s. 500; J. Łukasik, *Szkoła Podchorążych Rezerwy Piechoty*, Pruszków 2003, s. 73; Informacje Józefy Palacz z Gostynia i dr. Kazimierza Krawiarza z Kórnik; W. Śmigieński, *Mieszkańcy Gostynia i okolic w mogiłach katyńskich*, Gostyń 2015, s. 90.